

ΤΟ ΜΕΤΕΩΡΟ ΒΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΛΑΡΓΟΥ

Και μην ξεχνάς ότι ήρθε η ώρα πάλι για ταξίδι.

Ο άνεμος φυσάει τα μάτια σου μακριά.

2Το τζιπ του στρατού που έρχεται από το βάθος, αφήνει τον κεντρικό δρόμο και μπαίνει προσεχτικά σ' ένα χωματόδρομο. Στη συμβολή μια ταμπέλλα «Συνοριακή Ζώνη. Απαγορεύεται η φωτογράφιση».

Ο συνταγματάρχης που κάθεται δίπλα στο οδηγό, ένας άντρας στα 50, με φαρδιούς ώμους και ηλιοκαμένο πρόσωπο, γυρίζει πίσω στον Αλέξανδρο και το συνεργείο.

—*Τώρα καταλαβαίνετε γιατί σας είπα ν' αφήσετε το αυτοκίνητό σας στο στρατόπεδο. Η συνοριακή ζώνη είναι*

συχνά υπονομευμένη ζώνη. Θα κινδυνεύατε να μπειτε σε ναρκοπέδια.

Ο Αλέξανδρος δεν απαντάει. Κοιτάει το λασπωμένο δρόμο και τα γυμνά δέντρα. Ο συνταγματάρχης μοιάζει ενοχλημένος.

—*Σας περίμενα χτες. Έτσι έλεγε η διαταγή από τη μεραρχία.*

—*Δεν υπολογίσαμε την απόσταση, παρεμβαίνει ένας από το συνεργείο.*

Κάναμε 18 ώρες!

—*Τι γυρεύετε εδώ πάνω; Η περιοχή δεν προσφέρεται για εκδρομές.*

—*Δεν σας είπαν, απορεί ο Αλέξανδρος.*

—*Αόριστα. Τα ρεπορτάζ στα σύνορα.*

—*Ξέρετε μ' αφορμή αυτό που έγινε στον Πειραιά...*

—*Κατάλαβα, μουρμουρίζει ο αξιωματικός.*

Δεν μοιάζει να τον ενθουσιάζει η ιδέα.

Λίγο μετά στην στροφή του δρόμου βλέπουν μια μεγάλη σιδερένια γέφυρα.

«Μπελειύ» τις λέγανε τον καιρό του πολέμου. Ιδιόμορφη, απλώνει το σκουριασμένα φτερά της πάνω από τον Έβρο, το πλατύ ποτάμι που αποτελεί το φυσικό σύνορο μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας και πιο πάνω μεταξύ Ελλάδας, Τουρκίας,

Βουλγαρίας. Το ελληνικό φυλάκιο βρίσκεται κρυμμένο, σχεδόν αθέατο, μέσα σε πυκνή βλάστηση. Κοντά στο ποτάμι στην όχθη σχεδόν, το παρατηρητήριο.

Προβάλλει πανύψηλο, πάνω από τις κορφές των γυμνών δέντρων σα παράξενο πουλί.

Φρουροί παντού με όπλο στο χέρι.

Μια μικρή ομάδα στρατιωτών βγαίνει από το φυλάκιο και παρατάσσεται.

Ο συνταγματάρχης χαιρετά τον νεαρό αξιωματικό.

—*Τι γίνεται υπολοχαγέ;*

Έπειτα παρουσιάζει τους στρατιώτες.

Παιδιά από διάφορα σημεία της χώρας. Ντροπαλοί μπροστά στην κάμερα, έπειτα ξεθαρρεύουν και μιλάνε για την εμπειρία του να ζει κανείς στα σύνορα. Ένας απ' αυτούς λέει ότι δεν φοβάται παρά μόνο τη βουή του ποταμού τη νύχτα. Κάποιος άλλος, την ώρα που δεν περνάει, ένας τρίτος τη λάθος κίνηση που μπορεί να 'ναι μοιραία.

Ο συνταγματάρχης οδηγεί τον Αλέξανδρο και το συνεργείο στη γέφυρα. Τα φαγωμένα σανίδια τρίζουν κάτω από τα πόδια τους. Περπατάνε αργά, προσεχτικά με το νου στους απέναντι.

Ο αξιωματικός εξηγεί τι είναι γι' αυτόν σύνορο, σύνορα, ορισμός. Η τουρκική φρουρά από απέναντι βλέποντας τους να προχωρούν πάν στη γέφυρα έχει ανησυχήσει. Ένας στρατιώτης με το αυτόματα σε στάση αναμονής. Ο αξιωματικός τους, παρακολουθεί το γεγονός με τη διόπτρα. Ο συνταγματάρχης με τον Αλέξανδρο και το συνεργείο φτάνουν στο κέντρο της γέφυρας. Κάτω από τα πόδια τους το ποτάμι βουίζει αργοσάλευτο.

Βλέπουν τότε μπροστά τους πάνω στο ξύλινο πάτωμα της γέφυρας τρεις χρωματιστές λουρίδες, τριάντα πόντους η καθεμιά.

Άσπρη για την ουδέτερη ζώνη στη μέση. Κόκκινη για την Τουρκία και γαλάζια για την Ελλάδα. Μια περίεργη στενόμακρη σημαία που χωρίζει τη γέφυρα στα δυο. Τα σύνορα.

Ο συνταγματάρχης πατάει τη γαλάζια γραμμή. Μένει ακίνητος μια στιγμή.

Έπειτα σηκώνει το ένα πόδι και στέκει έτσι σα πελαργός.

Στρέφει το κεφάλι του στον Αλέξανδρο.

— *Αν κάνω ένα βήμα, λέει χαμογελώντας αινιγματικά, είμαι... αλλού...*

Γυρίζει και κοιτάζει τον τούρκο φρουρό.

— *... ή πεθαίνω, συμπληρώνει.*

Σιωπή. Το βουητό του ποταμού.